

ဇေယန

(ရာမည)

အောင်မြင်သာနှင့်

လောင်မီးကျိန်စာ

အောင်မြတ်သာနှင့် လောင်မီးကျိန်စာ

အောင်မြတ်သာလည်း အဘွားစိမ်းတို့ ရွာကနေ ညဘက် သန်းခေါင် အချိန် ထွက်လာခဲ့ပြီး ခရီးဆက်ခဲ့တယ်။ ခရီးဆက်လာရင်း အချိန်အတန်ကြာတော့ မလှမ်းမကမ်းမှာ မီးရောင်ပျံလေး တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ထိုမီးရောင် လာတဲ့ နေရာကို ဆက်လျှောက် သွားလိုက်တော့ ယာတဲလေးဘေးမှာ မီးလှုံနေတဲ့ အသက်ခြောက်အရွယ် အဘိုးအဘွား လင်မယားကို မြင်လိုက်ရတယ်။ အောင်မြတ်သာလည်း ယာတဲလေးဘေးမှာ ခဏ ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့ အချိန် အဘိုးအိုက

"လူလေး ညဘက်သန်းခေါင် ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"အရှေ့ဘက်က ရွာသွားမလို့ ပါ အဘ မီးရောင်လေးတွေတာနဲ့ ခဏ ဝင်လာတာပါ"

"အေး အေး ညဘက်က အေးတော့ ရေနွေးလေး သောက်လိုက်ဦး ပြီးမှ ခရီးဆက်ပေါ့ "

အောင်မြတ်သာလည်း အဘိုးအို ကမ်းပေးတဲ့ ရေနွေးခွက်ကိုယူပြီး တစ်ကျိုက် မော့လိုက်တယ်။

"ငါ့တူက ဘယ်ကနေ လာတာလဲ"

"ဟိုဘက်ရွာကပါ အဘိုး"

"ကန်စွန်းရိုးရွာကလား အဲဒီရွာဆို အဘိုးသိတာပေါ့ ငယ်ငယ်က အဲဒီရွာမှာ သူရင်းငှား လုပ်ခဲ့တာလေ သူရင်းငှားလုပ်ရင်း ဒီအမယ်အိုနဲ့ ဖူးစာပါခဲ့တာ"

"ဒါဆို ကန်စွန်းရိုးရွာ အကြောင်း အဘိုးက ပိုသိမှာ ပေါ့"

"သိပ်သိတာပေါ့ကွယ် ငါတူက ဘာကိစ္စ သိချင်လို့ လဲ"

အဘိုးအိုရဲ့ စကားကို ကြားတော့ အောင်မြတ်သာက

"ကန်စွန်းရိုးရွာက အဘွားစိမ်း အကြောင်း သိချင်လို့ ပါ"

အဘွားစိမ်းဆိုတဲ့ အသံကြားတော့ အဘိုးအို လင်မယား တစ်ယော က်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြတယ်။

"လူလေးက မိစိမ်းအကြောင်း ဘယ်လို သိတာလဲ"

"ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး အဘိုး ရွာကနေ ဖြတ်ခဲ့တော့ အဘွားစိမ်းအကြောင်း နားစွန်နားဖျား ကြားခဲ့မိလို့ အဘိုးကလည်း ဟိုဘက်ရွာမှာ နေခဲ့ဖူးတယ်ဆိုလို့ စကားစပ်မိလို့ မေးလိုက်တာပါ"

"ဪ အဲဒီလိုလား လူလေး သိချင်ရင်တော့ ပြောပြပါ့မယ်" ဆိုပြီး ရေခွေးခွက်ကို ကောက်ကာ တစ်ကျိုက် သောက်လိုက်တယ်။

"ကန်စွန်းရိုးရွာမှာ မိစိမ်းဆိုရင် မသိတဲ့ သူ မရှိဘူး ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မိစိမ်းဆိုတာက မွေးရာပါ ပညာသည် ကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ ပဲ မိစိမ်း ကိုယ်ဝန်ရတဲ့ အချိန်မှာ သူ့အမေမြင်မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်က ကောင်းကင်ကနေ နီရဲတောက်နေတဲ့ မီးလုံးကြီး တစ်လုံးက ဗိုက်ထဲကို ဖောက်ဝင် သွားတယ် ဆိုပဲ ရွာမှာ တတ်သိ နားလည်တဲ့ သူတွေက ဒီ

ကလေးကို ဖျက်ချဖို့ ပြောပေမဲ့ သူ့အမေက မဖျက်ချခဲ့ပဲ မိစိမ်းကို ရအောင် မွေးခဲ့တယ်"

"ဒါဆို အဘွားစိမ်းက မွေးရာပါ ပညာသည် ပေါ့"

"အဲဒီထက် ထူးဆန်းတာ ရှိသေးတာက အကြောင်းတရား တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့်လား ကံတရားကြောင့် လားတော့ မသိဘူး မိစိမ်းမွေးပြီး ခုနစ်ရက်အတွင်း သူ့အမေ ဆုံးသွားခဲ့တယ် တစ်ရွာလုံးကတော့ သူ့အမေသေတာ မိစိမ်းကြောင့်လို့ ပြောကြပေမဲ့ တစ်ဦး တစ်ယောက်ကတော့ မိစိမ်းဘက်က မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးခဲ့တယ် သူကတော့ မိစိမ်းရဲ့ အဘိုးဖြစ်သူ အဘိုးသာခင်ပဲ တစ်ရွာလုံးက မိစိမ်းကိုရွာထဲမှာ မထားဖို့ ပြောတော့ အဘိုးသာခင်က မိစိမ်းကိုခေါ်ပြီး ရွာအပြင်မှာ တဲလေးထိုးပြီး နေထိုင်ခဲ့ကြတယ် မိစိမ်းကလည်း ခေသူ မဟုတ်ဘူး စကားမပြောတတ် ပြောတတ် အရွယ်ထဲက တစ်ခွန်းဆိုတစ်ခွန်း ပြောသမျှ ဖြစ်တယ် ကောင်းတဲ့ ဘက်လား ဆိုတော့ မဟုတ် မကောင်းတဲ့ ဘက်က ကြီးဖြစ်တာ ဒါကြောင့် ရွာကလည်း မိစိမ်းဆိုရင် ခပ်ဝေးဝေးက ရှောင်ကြတယ်။

မိစိမ်းကတော့ သိတတ်နားလည်တဲ့ အရွယ်ကစပြီး ရွာထဲက ကလေးတွေနဲ့ ကစားချင်ရှာတယ် ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေက မိစိမ်း လာပြီဆိုရင် မကစားကြတော့ဘူး မိစိမ်းမှာ အဖော်ဆိုလို့ ရွာအပြင်မှာ ကျင်လည်ကျက်စားတဲ့ ခွေးတွေပဲရှိတယ် အဘိုးသာခင်ကလည်း အသက်အရွယ်ရလာတော့ အရင်လို မသန်မာတော့ဘူး ဒီတော့ မိစိမ်းကပဲ တောတက်ထင်းခုတ်ပြီး အဘိုးသာခင်ကို ရှာကျွေးခဲ့တယ် တစ်နေ့မှာ တော့ မိစိမ်းသတင်းက ရွာနီးချုပ်စပ်တွေကို ပြန့်သွားခဲ့တယ် ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ တောထဲမှာ မတော်မတရား ကျင့်ဖို့ ကြံတဲ့ ယောက်ျား သုံးယောက်

က်ကို ရူးအောင် လုပ်လိုက်လို့ တဲ့ ဘယ်လိုလုပ်လဲ ဆိုတာကိုတော့ မတော်မတရားကျင့်တဲ့ သူတွေနဲ့ အတူတူပါသွားတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်ကို စစ်မေးရင်း ထွက်လာတာ"

အဘိုးအိုရဲ့ စကားကို ကြားတော့ အမယ်အိုက

"ကျုပ်မှတ်မိတယ် အဲဒီကောင်လေးက မကြာသေးခင်က ဆုံးသွားတဲ့ ညွန့်တင် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ သူပြောလို့ မိမိမ်းအကြောင်း အကုန် သိကုန်ကြတာပေါ့"

"ဆက်ပြောပြလိုက်ဦး အဘိုးကြီး ကျုပ်က နည်းနည်းပဲသိတာ"

"အဲဒီနေ့က စစ်မေးတော့ ပါသွားတဲ့ ကောင်လေးက ကျုပ်ရယ် ကိုကြီးဘစိန်ရယ်၊ ကိုကြီးအောင်သာရယ်၊ ကိုကြီးလှတင်ရယ် လေးယောက် တောထဲမှာ ဟင်းစားရလိုရငြား လိုက်ရှာရင်း အဲဒီအမျိုးသမီးကို တွေ့လိုက်တယ် တောနက်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထင်းရှာနေတဲ့ မိန်းကလေးကို မြင်တော့ ကိုကြီးဘစိန်က အရင်သွားပြီး စတယ် ကျုပ်က မလုပ်ဖို့ ပြောပေမဲ့ မရခဲ့ဘူး သူတို့ သုံးယောက်က အမျိုးသမီးကိုဆွဲလှဲပြီး မတော်မတရားလုပ်ဖို့ ကြံတဲ့ အချိန် အဲဒီမိန်းကလေးက ကိုကြီးဘစိန်ကို ကုပ်ကနေကိုင်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တာ ကိုကြီးဘစိန်ဆိုတာ လူကောင် ထွားထွားဗျ ရွယ်တူတွေတောင် ချီမနိုင်ဘူး ပြီးတော့ မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရီပါလေရော သူရီတာကို ကြည့်ပြီး ကျန်တဲ့ သုံးယောက်က လိုက်ရီကြတာ ရီနေရင်းနဲ့ သူတို့ တွေ အသိစိတ် ပျောက်ကုန်ပြီး ရူးကုန်ကြတယ်"

"အကြည့်နဲ့ တင် ရူးစေတယ်ဆိုထဲက ပညာက သာမန် မဟုတ်လောက်ဘူးနော် အဘိုး"

"အဲဒါကို ပြောတာပေါ့ ကောင်လေးရဲ့ စကားကို ကြားရပြီး နောက်ပိုင်း မိမိမ်းအနားကို ဘယ်သူမှ မကပ်ရဲကြတော့ဘူး ဖိုးသာခင်လည်း အချိန်တန်တော့ လူကြီးရောဂါနဲ့ ဆုံးပါးသွားတယ် ဖိုးသာခင် ဆုံးပြီး နောက်ပိုင်း မိမိမ်းလည်း ရွာကနေ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့တယ် မိမိမ်း ပျောက်သွားတာမှ တော်တော်ကို ကြာတာ ဆယ်နှစ်လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်"

"သူ ပြန်လာတော့ရော ဘာဆက်ဖြစ်သေးလဲ အဘိုး"

"သူပျောက်တဲ့ အချိန်က အသက်၁၆နှစ်လောက် ရှိပြီဆိုတော့ ပြန်လာတဲ့ အချိန်မှ အသက်၂၆ ဝန်းကျင်လောက် ရှိပြီ အဲဒီအချိန် အဘိုးက အိမ်ထောင် ကျနေပြီလေ မိမိမ်းက သူအရင်နေခဲ့တဲ့ နေရာမှာ ပဲ တဲထိုးပြီး ပြန်နေတာ အရင်က မိမိမ်းအနား မကပ်ရဲကြတဲ့ ကာလသားတွေက အဲဒီတုန်းက မိမိမ်းတဲရှေ့ကနေ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ဖြတ်နေကြတာ"

"ဗျာ ဘာဖြစ်လို့ တုံး အဘိုး"